

Lorri Dudley

A woman with red hair, wearing a long, flowing blue dress, stands on a wooden pier. She is looking out over a tropical beach with palm trees and turquoise water under a sunset sky. The title 'De RING van de SUIKERBARON' is overlaid on the image.

De
RING
van de
SUIKERBARON

Lorri Dudley

De ring van de suikerbaron

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

*Voor de kust van Nevis, Leeward Islands
April 1829*

Overdag sprankelt de blauwe oceaan van leven en de zeilen vullen zich met belofte. Onder het zwarte gordijn van de nacht vullen de bemanningsleden hun kroezen om de monsters te bestrijden die zich eronder schuilhouden, de monsters vanbinnen en de monsters beneden.

Dagboek, 4 april 1829

Als hij zijn dagboek verloor, verloor hij zijn toekomst. Bradlee Miles Granville tastte in het niets toen het in leer gebonden boek uit zijn vingers gleed. Zijn artikelen waren zijn enige kans om te bewijzen dat hij geen onverantwoordelijke schande was voor zijn familienaam. Het dagboek landde met een bons en gleed over de verweerde vloerplanken, gevaarlijk dicht bij de omgevallen bierkroes. Zijn schouder ramde tegen de reling van het schip en hij kromp in elkaar. De romp kreunde, gevolgd door het kraken van versplinterend hout. De haartjes in zijn nek gingen rechtop staan en zijn hoofdhuid prikte door de griezelige geluiden, waardoor hij werd afgeleid van de pijn.

‘Allemensen!’ Colin Fitzroy hees zich van het dek en fronste om de zwarte streep van de inhoud van Bradlees inktpot die nu zijn witte katoenen hemd bevlekte. Schold zijn onberispelijk verzorgde reisgenoot op deze grote rondreis omdat het schip de bodem raakte of om zijn bedorven hemd? Dat was niet duidelijk.

Het schrapen van de onderkant van het schip over een koraalrif

had hetzelfde effect als vingernagels over een schoolbord en hield een volle minuut aan. De stank van bier en rum zweefde onder zijn neus en vermengde zich met de zilte lucht. Dronken zeelui vloekten toen de inhoud van hun kroezen een plasje vormde om hun voeten. De bollende witte zeilen hingen slap en het vertrouwde fluiten van de wind hield op, tegelijk met iedere voorwaartse beweging.

De inhoud van een van de gemorste kroezen volgde een naad in de planken en ging in de richting van Bradlees dagboek. Hij griste het van de grond en bekeek de pagina's om zich ervan te verzekeren dat de inkt niet was uitgelopen. Hij slaakte een zucht van verlichting toen de onderzoekaantekeningen van zijn reizen onaangetast bleken. Hij liet het in zijn knapzak glijden om het te beschermen.

Het schip kon vastlopen op een rif, of het zou kapseizen.

Het bloed stroomde sneller door Bradlees aderen en zijn hartslag versnelde. Hij haakte Colin onder zijn arm en sleurde hem overeind.

Colin zette grote ogen op. 'Het schip is toch niet... Zeg alsjeblieft dat...' Hij haalde een hand door zijn verwaaide haar en kermde.

'Krijg nou wat!' riep de kapitein aan het roer. Hij tastte naar zijn pet en zette die met een plof weer op zijn hoofd. Hij gleed schuin en bedekte een oog. Met zijn andere hand veegde hij het bier van het voorpand van zijn overhemd. 'We zijn aan de grond gelopen,' lalde de kapitein. 'Ga naar beneden om te kijken of de kiel niet gebroken is.' Hij greep de revers van de eerste stuurman en schudde hem door elkaar, maar in zijn bedwelmde staat verloor hij zijn evenwicht en trok het bemanningslid mee.

Het paniekerige geschreeuw van de bemanning en passagiers verspreidde zich over het dek als een windvlaag. In de chaos botsten de bemanningsleden tegen elkaar op. Een stel dronken zeelui lag op het dek te snurken en kantelde de laatste restjes uit hun flessen terwijl de half nuchtere mannen op onvaste benen naar hun post wankelden.

Colin werd witter dan de zeilen. ‘Het schip zinkt en de kapitein en de bemanning zijn stomdronken.’ Zijn vingers drongen in Bradlees onderarm. ‘We gaan naar de haaien.’

‘Nee, dat gaan we niet. Kijk.’ Hij wees naar de donkere vorm aan de horizon en de verspreide lichtjes. ‘Er is land in zicht. We kunnen er altijd naartoe zwemmen.’

‘Die afstand kan wel vijftien kilometer zijn.’

‘Doe eens een beetje positief.’

‘Best.’ Colin staarde naar het strijdgewoel op het dek. ‘Ik weet behoorlijk zeker dat we naar de haaien gaan.’

Bradlee haakte de riem van zijn tas over zijn hoofd en schouder. ‘Blijf hier. Ik ben zo terug.’ Hij rende naar beneden om hun bezittingen te verzamelen uit de hut. Hij kon het zich niet permitteren nog een van zijn dagboeken achter te laten. Ze waren zijn enige hoop om af te studeren en hij was niet van plan ze te laten zinken.

Het schip kreunde en helde naar bakboord. Bradlee greep de reling vast om de trap niet te missen. Mannen stroomden uit de bemanningsverblijven het dek op. Bradlee drukte zich tegen de muur om zich langs de mensenstroom heen te persen.

‘We maken water, kapitein!’ schreeuwde een zeeman.

En ja, benedendeks stond al een paar centimeter water in het ruim. Rennende voeten plonsden door de grote plas. Bradlee perste zich door de smalle gang. Mannen drongen langs hem heen en duwden hem een paar stappen terug. Hij bereikte de deur van zijn hut en glipte de kamer in terwijl het schip verder overhelde.

Opschieten!

Hij greep zijn dagboeken uit zijn kooi en wat extra kleren uit de kast en stopte dat allemaal in zijn knapzak. Hij voelde onder zijn matras op zoek naar zijn dunne portemonnee, maar kwam hem niet tegen. Toen hij het beddengoed opensloeg, klonk een doordringend gekrijs, gevolgd door een luide knal. Bradlee gleed uit op de natte vloer en stootte zijn hoofd aan de hangende olielamp. Hij gromde en greep het schrijfbureau vast om steun

te zoeken. Zijn studieboek over landbouw keek hem dreigend aan – een herinnering aan de verwachtingen van zijn vader.

Ook dat nog!

Hij sloeg geen acht op het boek en krom opwaarts zijn hut uit. Er stonden nu minder mannen in de gang. Het zeewater sijpelde door de kieren en naden naar binnen als de Griekse fontein die hij op het vasteland had gezien. Het water klotste nu halverwege zijn laarzen. Hij nam de bocht en beklom de trap die naar het dek leidde.

‘Help!’

Hij bleef staan.

‘Laat iemand me helpen,’ zei een breekbare mannenstem. ‘Ik wil niet verdrinken.’

Het kwam uit de kombuis. Bradlee draaide zich om. De bejaarde kok klampte zich vast aan het pannenrek aan de verste kant van de versplinterde vloer, niet in staat zich de steile helling op te hijsen.

Aan dek klonken stampende voeten en mensen passeerden de opening van het ruim, maar niemand bleef staan voor het geschreeuw van de man.

‘Help!’

Bradlee zocht zijn weg over de gebarsten planken. Het hout schraapte tegen zijn laarzen en broek. Hij greep een balk vast en leunde zo ver als hij kon naar de man toe. ‘Geef me je hand.’

De man rekte zich uit, maar kon er niet bij.

Bradlee keek rond naar een touw of zoiets om grip te krijgen. Rantsoenen en keukengerei lagen over de vloer verspreid, maar niets nuttigs om de gevangen kok te helpen. Bradlee blies zijn adem uit. Een luid gekerm weerkaatste door het lege ruim. Het gat tussen hen werd groter.

‘Colin!’ schreeuwde Bradlee langs de trap naar boven.

Geen reactie.

Zijn hand rustte op de riem van zijn tas. Hij keek naar beneden. Het kon werken.

Hij haalde de riem van de knapzak over zijn hoofd en liet

hem naar de man toe bungelen.

Een paar centimeter te kort.

‘Colin! Kom meteen naar beneden!’

Na een lange pauze gluurde Colin langs de trap naar beneden. ‘Je zei toch dat ik op mijn plaats moest blijven?’

‘Sinds wanneer luister je naar mij? Kom naar beneden. Ik heb je nodig.’

Hij keek om naar het bovendek. ‘Dan raken we onze plek in de reddingsboot kwijt.’

‘Ach, stik. We redden ons heus wel. Kom hier.’

Colin klauterde zachtjes mopperend de trap af.

Bradlee flanste de riem van zijn tas om de balk. ‘Hou goed vast en laat mij zakken.’ Bradlee haakte zijn armen door die van Colin en zwaaide over de versplinterde planken. Onder de spleet dreven kisten met vrachtgoed door het ruim van het schip. ‘Pak mijn hand.’

De kok greep Bradlees uitgestoken hand vast.

‘Hou vast.’ Het zweet brak Bradlee uit. Hij spande zich uit alle macht in en hees de man over de kloof heen. De kok gunde zich geen tijd om hem te bedanken, maar stootte de trap op. Colin drukte Bradlee zijn tas in handen en ze snelden achter de kok aan naar boven.

‘Ik heb weleens gehoord dat held een ondankbaar beroep is,’ siste Colin in Bradlees richting.

Zijn aanleg voor sarcasme bleef zelfs in een crisis intact.

Ze haastten zich de kok achterna naar boven. Aan dek was waanzin uitgebroken. Mannen duwden en verdrongen elkaar om een plek in de weinige overgebleven hulpboten te krijgen.

‘Blijf dicht bij me. Bradlee wrikte zich los uit de menigte en vond een plek vlak bij de reling. Een warme bries liet de losse zeilen klapperen. Hij ademde diep in en blies uit. Sterren twinkelden fel aan de nachtlucht en staken scherp af tegen de chaos om hem heen aan dek. De maan weerspiegelde in het water en schitterde in het rijzen en dalen van de golven. In de verte schenen lichtjes, een baken van hoop. ‘Dat moet een van

de Leeward Islands zijn. Ik wist dat we er waarschijnlijk dichtbij waren.'

Bradlee keek zoekend rond. 'Hier.' Hij greep een klein vaatje rum en opende het kraantje. De gouden vloeistof liep over de houten planken, de geur van gekruide vanille zweefde door de lucht.

'Wat ben je van plan?' Colin proestte door zijn neus. 'Proosten op onze ondergang?'

Bradlee sloeg geen acht op hem. 'Gebruik dit of wat je dan ook kunt vinden om je te helpen drijven.'

De stroom nam af en Colin draaide het kraantje dicht. 'Het kan geen kwaad om wat te bewaren. Na dit alles kan ik het nodig hebben.'

'Als we moeten springen...' Bradlee greep Colins kraag vast en keek hem strak aan. 'Zwem zo snel en zo ver als je kunt weg van het schip. De zuiging kan ons onder water trekken.'

Colin knikte en ze keerden zich beiden naar de reling. De zee leek kalm vergeleken met de paniek aan boord. Eén hulpboot werd met langzame, regelmatige slagen naar land geroeid.

'Je beseft toch wel dat dit jouw schuld is.' Colin keek hem niet aan.

'Mijn schuld?' Bradlees mond viel open. 'Je kunt het mij niet verwijten dat de kapitein te diep in het glas heeft gekeken en het schip aan de grond heeft laten lopen.'

'Het is jouw avontuurlijke karakter waardoor we iedere keer in de ellende terechtkomen. Hiervoor leidde ik een vredig leven als nederige beursstudent aan Oxford.'

'Je vond het vreselijk om de professors en studenten te moeten bedienen. Je klaagde over saaie gesprekken over de wisselbouw van rapen. Ik heb je verveling bespaard.'

'Inderdaad, maar dit is het andere uiterste. Er is geen tijd om je te vervelen als je vastzit midden in een Spaans kroeggevecht, indianenpijlen moet ontwijken of je moet vastklampen aan een zinkend schip.'

Aan stuurboord sloeg een hulpboot stampvol passagiers om

en de opvarenden plonsden in het zwarte water beneden. De lijn zoefde sissend door de katrol en de roeiboot kantelde achter hen aan. Een nieuw luid gekerm deed de planken onder hun voeten trillen.

‘Grijp je vast –’ Bradlees laarzen gleden uit toen de helft van het schip waarop ze stonden naar voren helde en de boeg in de oceaan verdween.

Hij greep een metalen haak die met bouten in de scheepsvloer bevestigd was. Zijn tas bungelde in de lucht en stootte tegen zijn zij. Colin klemde zich met een hand aan de relingpaal vast en hield het rumvat in de andere. Beneden plonsden mannen in het water zodat er wit schuim aan de boeg verscheen. Volwassen mannen gilden als kinderen toen het donkere water hen volledig opslokte. Anderen grepen tonnen of vaten vast als reddingsboei.

Die aanblik maakte dat de zelfverzekerde dingen die hij had gezegd dwaas leken. Dit kon niet het einde zijn. En zijn familie dan? Zouden ze zich hem slechts herinneren als hun roekeloze zoon?

God, help me hierdoorheen. Ik beloof dat ik terug zal gaan om mijn laatste examen te doen – al wordt het mijn dood. Ik moet mijn fouten goedmaken in mijn vaders ogen voordat ik sterf.

Bradlee verplaatste zijn greep om de pijn in zijn vingers te verlichten. Zijn kracht nam af. Hij kon zich niet veel langer vasthouden.

Colin liet het rumvat los om de reling met beide handen vast te kunnen grijpen. Het rolde weg over het steil hellende dek, plonsde in het water en ging onder. Een seconde later dobberde het op de golven.

Een bloedstollende gil steeg boven het gejammer van de verdrinkende mannen uit. Een man sloeg in paniek op de golven. Zijn gil ging over in gegorgel. Een ogenblik later was hij verdwenen.

Een griezelige stilte viel over het water.

En toen schreeuwde iemand anders: ‘Haai!’

Hannah Rose Barrington stapte haastig uit haar slaapkamerraam de vochtige nachtlucht in. Het getier van haar oom Reuben teisterde haar oren. Vervolgens klonk het woedende gekrijs van juffrouw Albina Kroft. Hannah kromp in elkaar. Het gekibbel tussen haar oom en zijn veelvuldige gast was de laatste tijd ont-aard in totale gevechten. De spanning hing overal in huis, kroop onder Hannahs kamerdeur door en verstoorde haar slaap.

Ze ademde de zilte lucht in en de zoete geur van stroop die op de lichte bries aan kwam zweven uit de kookhuizen van de bureu. Haar voeten kenden het pad naar het strand blindelings. Kleine krabbetjes hieven hun scharen, maar vormden geen echt gevaar. Ze stoven in hun holletjes voordat ze langsliep.

Voorzichtig kroop ze op haar lievelingsplek, de omgekeerde roeiboot van haar oom, en probeerde daarbij geen splinters te krijgen uit de verweerde onderkant. Schilfers bladderende verf prikten in haar huid terwijl ze haar rok onder haar voeten stopte. In de warme avond was het zand niet helemaal afgekoeld na de schroeiende hitte van de dag. De oceanwind speelde met haar haar en het ritme van de brekende golven spoelde de spanning van de dag weg.

Het is niet veilig voor een vrouw alleen om 's avonds over het eiland te dwalen. Lady Clark, de domineesvrouw, had Hannah gewaar-schuwd nadat ze had verteld dat ze 's avonds naar buiten glipte om te ontsnappen aan de ruzies van haar voogden.

Hannah keek over haar schouder naar het huis. Het silhouet van oom Reuben die de laatste rum uit zijn glas achterover gooide was zichtbaar in het verlichte raam.

Ze slaakte een zucht en draaide zich weer om naar de kalme ocean. Was het slecht om troost te vinden in iets wat haar alles had afgenomen? Volgende maand zou het twaalf jaar geleden zijn. Toen had de zee haar ouders gestolen. Ze kreeg nog steeds een brok in haar keel als ze eraan dacht en slikte. Haar hand ging naar haar borst en tastte naar de gouden ring die verstopt

zat onder haar jurk; de ring van haar vader.

Een verontrustend geluid zweefde aan over de golven, de haartjes in haar nek gingen rechtop staan.

Een schip zeilde de haven binnen, de witte zeilen werden verlicht door de maan. Het was geen ongewone aanblik, maar de meeste schepen kwamen via een andere hoek binnen om de koraalriffen te vermijden. In de verte klonk gejuich. De bemanning moest een luidruchtige avond hebben, of misschien vierden ze dat ze hun bestemming hadden bereikt.

Vreemd. Het schip leek niet te bewegen.

Ze verhief zich op haar knieën en tuurde naar de zwarte omtrek van het schip. Het leek doormidden te buigen. Ze knipperde om haar blik helder te krijgen, maar de masten bleven een tegengestelde kant op hellen.

Haar hart sloeg een slag over door een bloedstollend besef.

Lieve help.

Het schip brak doormidden. Het was geen gejuich. Het was gegil.

Ze liet zich van de boot in het zand glijden en drukte haar handen tegen haar oren om het geluid buiten te sluiten. Gal kwam omhoog in haar keel en benam haar de adem toen ze werd teruggetrokken naar haar zes jaar oude zelf, op de avond dat ze van haar kindermisje was weggelopen toen de storm toesloeg. De zeilboot waarmee haar ouders naar het eiland St. Kitts waren gevaren, was veel kleiner dan het schip dat nu strijd leverde. De skiff van haar ouders was snel gezonken, sneller dan een vissersboot erbij kon komen.

Zij had op het strand staan gillen om haar mama en papa, terwijl ze verdronken.

Hannah draaide zich weer om naar het huis. Moest ze de stad in rennen en alarm slaan? Tegen de tijd dat ze daar was, kon het te laat zijn. En haar oom? Zou hij nuchter genoeg zijn? Waarschijnlijk niet. Hij zou waarschijnlijk bewusteloos langs de kant van de weg belanden, of erger als hij de zee op roeide. Hij zou waarschijnlijk verdrinken.

Hannah stak haar vingers in het zand, greep de rand van de roeiboot en gooide hem om. Met een kracht die niet van haarzelf leek, sleurde ze de boot naar de rand van het water.

Dit keer zou ze niet hulpeloos zijn.

2

Een walvis spoot aan bakboord zijn verbruikte lucht uit. Zijn reusachtige staart waaierde uit over het water. Hij mat de helft van de lengte van het schip. Voorbeelden van Gods wonderen – het machtige zeedier en de fragiele dunne romp van ons schip dat er nog naast dreef.

Dagboek, 21 maart 1829

‘Hou vast!’ schreeuwde Bradlee.

Colins vingers waren wit op de houten reling. Met een luid gekerm zwaaide het schip op zijn zij. Colin gilte toen de boot hem los schudde. Hij gleed over de steile helling van het dek. Zijn armen maaiden rond op zoek naar iets wat hij vast kon houden, maar hij miste de reling en tuimelde door het gebroken gedeelte. Hij verdween in het inktzwarte water.

‘Nee!’ Bradlee liet zijn greep los en volgde zijn vriend. Splinters van de houten planken bleven haken aan zijn kleren. Het schip helde en richtte zijn pad naar rechts, waar Colin boven water kwam. Bradlee leunde naar links, maar obstakels rezen toen de reling naderde. Een rollend vat raakte hem recht tegen zijn arm en schampte van hem af. Hij tolde om en klapte met zijn hoofd naar beneden over de rand van het schip. Zijn voet bleef ergens aan vastzitten en de reling wrong die in een pijnlijke houding. Hij bungelde in de lucht boven het water, pijn schoot door zijn been. Een ander vat beukte tegen de reling en sloeg zijn voet los. Hij plonsde in het diepe.

Overall om hem heen was bruisend water. Pijlsnel zakte hij dieper naar beneden. Zijn armen en benen zwaaiden in het

pikkedonker en hij probeerde zich te oriënteren. Had hij er maar aan gedacht zijn laarzen uit te trekken. Ze hinderden hem bij het zwemmen alsof de zolen van lood waren. Hij worstelde zich een weg naar de oppervlakte. De dagboeken in zijn tas trokken hem naar beneden als een molensteen en zijn longen werden samengeperst, smachtend om lucht binnen te halen tot ze brandden. Hij volgde de omhoog stijgende luchtbellens tot hij door de oppervlakte heen brak, snakkend naar diepe teugen verrukkelijke lucht.

Overall om hem heen en van alle kanten klonk gegil en geschreeuw.

Hij draaide zich om in het water. Het vaartuig was tot aan het roer onder water. De mast en de slaphangende zeilen hingen in de zee. Het kolkende water sleurde hem dichterbij naar het lijf van het schip alsof het bewoners verzamelde voor diens watergraf.

‘Colin!’ schreeuwde hij.

Mensen plonsden om hem heen, vechtend tegen de trekkracht van het schip. Waar was Colin?

Bradlee trappelde en zette zijn handen aan zijn mond. ‘Colin. Als je me kunt horen, zwem dan naar de kust. Ga weg van het schip voordat we eronder gesleurd worden.’

Een passagier vlakbij worstelde om zijn hoofd boven water te houden.

Bradlee zag een grote drijvende plank en duwde die naar de man toe. ‘Grijp vast en zwem naar de lichtjes in de verte.’

De man sloeg beide armen en een been om het hout en hijgde zwaar.

Bradlee verschoof zijn tas naar zijn rug en zwom uit alle macht naar het schemerlicht in de verte. Er botste iets tegen hem aan, puin van het schip dacht hij, maar toen hij zijn hoofd omdraaide, bleek het een dode man te zijn die met zijn gezicht naar beneden half onder water dreef. Bradlee sprak snel een gebed uit voor zijn ziel en zwom door naar de kust tot hij moeizaam begon te ademen. Hij werd opgetild door een golf en keek om naar het schip, op zoek naar Colin. In het kraaiennest van het schip, het

enige deel dat nog boven de golven uitstak, wemelde het van de ratten. Toen het onderging, spartelden de diertjes om hun kop boven water te houden, op zoek naar iets anders om op te klimmen.

‘Colin!’ schreeuwde hij.

Een man op een drijvende plank wiens gezicht hij in het donker niet kon onderscheiden antwoordde: ‘Je moet wel geluk hebben om iemand te vinden in deze puinhoop. Zwem maar liever door.’ De man schokte in het water. ‘Er stootte iets tegen me aan!’ In paniek peddelde hij met zijn armen en benen naar de kust.

Maanlicht glinsterde in een zilveren vin die een paar meter verder uit het water oprees. Bradlee hield zich stil. De vin gleed met een duizelingwekkende vaart langs hem heen.

De man met de plank kon nauwelijks gillen voordat flitsende witte tanden hem met een ruk onder water trokken.

Om hem heen klonken nog meer kreten op. Bradlee beefde, hij klappertandde, maar niet van het lauwe water. Hij had geweten dat er een kans was om te sterven, maar die had nog nooit zo reëel geleken als op dit moment. *Hemelse Vader, alstublieft, help!*

Een golf rees op en hij kreeg de boeg van een roeiboot in het oog. De boot rees omhoog op een golf en gleed er aan de andere kant af. ‘Hierheen!’ riep een vrouw.

Bradlee bewoog zich met lange, snelle halen van zijn armen door het water. Hij bereikte de boot en greep de zijkant vast.

‘Pak mijn hand,’ zei de vrouw en ze stak hem haar slanke arm toe. ‘Pas op dat we niet omslaan.’

Ze zette haar benen schrap tegen de zijkant en leunde achterover terwijl ze samen werkten om zijn schouders over de rand te trekken.

‘Kun je een been over de rand gooien en je erin hijsen terwijl ik de boot in evenwicht breng?’

‘Ik... geloof... van wel,’ hijgde hij.

Iets groots streek tegen zijn broek. Bradlee klauterde over de rand en rolde in de veiligheid van de roeiboot. Als een hoopje

ellende lag hij in de romp te hijgen, zijn tas lag op zijn borst en zijn beide benen waren over het bankje gedrapeerd. De vrouw liet geen tijd verloren gaan om weer aan de riemen te gaan zitten en in de richting van de hulpkreten te roeien.

Bradlee schoof op naar de zitplaats tegenover haar, voorzichtig om de boot niet te laten schommelen. De boot was kleiner dan een wagenbak, maar op de twee bankjes konden vijf mensen strak op elkaar gepakt zitten voordat hij kapseisde. Hij speurde het water af. Twee donkere voorwerpen dobberden op een golf. 'Daar. Op twee uur.' Hij wees. 'Hou jij de boot in evenwicht, dan haal ik hem binnen.'

De vrouw paste haar slagen aan en ze voeren langs een man die zelfs zijn bril nog op zijn neus had.

'Help!' De man klauwde naar de zijkant van de boot.

Bradlee stak zijn hand in het van haaien vergeven water en greep het rugpand van het overhemd van de man. Ook greep hij diens broekband. Hij spande zijn spieren om de kerel over de rand te sleuren. De laarzen van de man hingen nog over de rand toen de vrouw alweer verder roeide.

'Hierheen.' Nog een man zwaaide.

Met de hulp van de man met de bril haalde ze de andere overlevende binnen.

Bradlee knielde op de zitplaats en zette zijn handen aan zijn mond. 'Colin!'

'Ik ben Colin!' zei een stem ver weg vanuit de golven, maar het was niet Colins stem.

'Colin!' riep Bradlee weer.

De roeiboet naderde niet-Colin, en Brilmans hielp Bradlee hem aan boord te hijsen.

'Help!' riep een stem vanaf de andere kant van de roeiboet.

Bradlee leunde over de rand, greep de man onder diens armen en haalde hem binnen. Op de bodem van de boot vormden zich plassen water van al die druipnatte mensen die in het midden bij elkaar kropen, rillend in de lauwe nachtlucht.

'Colin!' riep Bradlee weer.

‘We kunnen er niemand meer bij hebben,’ zei Brilmans. ‘Dat wordt veel te zwaar voor de boot.’

‘Granville?’ riep een stem ver weg.

Bradlee draaide zich met een ruk om. ‘Colin?’

Vijftien meter verder dreef een ton op het water. ‘Daar! Daarheen!’

De vrouw nam de roeispanten op en sleurde ze grommend van inspanning door het water.

‘Kom,’ zei Bradlee. ‘Laat mij het overnemen.’

Ze aarzelde een ogenblik en liet zich toen achter in de boot glijden.

Bradlee klom over de in elkaar gedoken mannen heen en nam de roeipositie in. Zijn hele lichaam deed pijn terwijl hij het kleine vaartuig naar Colin toe roeide.

‘Meer naar links.’ De vrouw wees met haar hand. ‘Daar. Vijf meter rechtuit.’

In het volle vaartuig rook hij haar geur van kokosnoot en stroop. Haar figuur werd verhuld door een flodderjurk, maar haar armen waren bedrieglijk sterk voor zo’n kleine gestalte. Haar haar, dat wild en los om haar schouders hing, wapperde in de wind en verborg haar gezicht.

‘Stop!’ Ze stak een hand op.

Bradlee liet de riemen los en draaide zich om op zijn plaats. Twee van de mannen leunden over de boeg en hesen Colin over de zijkant.

‘Prijs God. Je leeft.’ Bradlee klopte op het been van zijn vriend. ‘Ik ben blij dat ik je zie.’

‘Als ik het haal om terug te komen in Engeland, is het Gods ingrijpen geweest waardoor ik hier ben. Als ik had geweten dat die rondreis zou bestaan uit het ene doodsverachtende avontuur na het andere, was ik nooit meegegaan.’ Hij schudde zijn jas van zijn schouders en wrong hem uit over de zijkant van de roeiboort. ‘Onmiddellijk na mijn terugkeer ga ik om loonsverhoging vragen, als je dat maar weet.’

‘Ach, Colin. Wat had je moeten beginnen zonder mij om pit

en ervaring aan je bestaan toe te voegen?’

‘Waarschijnlijk had ik dan meer kans gemaakt de rijpe ouderdom van dertig jaar te halen.’

De vrouw schraapte haar keel. ‘Ik wil jullie ontroerende hereniging niet verstoren, maar er zijn meer mensen die onze hulp nodig hebben.’

Bradlee begon weer te roeien. De geredde mannen zaten zompig op elkaar geperst in de kleine boot als augurken in een pot. Colin zat op de bank naast hem en roeide met de ene riem terwijl hij de andere hanteerde. Ze vonden een ritme en pikten nog twee mannen op voordat ze niet anders konden dan op weg gaan naar de kust. Het smeken van zijn scheepsmaten die worstelden om te blijven drijven, knaagde aan Bradlees geweten, maar de boot lag te laag in het water. Nog iemand erbij en hij zou stellig kapseizen.

‘Hoe heb je een roeiboort gevonden?’ vroeg Colin.

‘Niet. Hij heeft mij gevonden.’ Hij knikte naar de vrouw. ‘En ik geloof niet dat ik u al voldoende bedankt heb.’

‘Noch ik, mevrouw.’ Colin neeg zijn hoofd.

Ze boog haar hoofd en stopte haar haar achter haar oor. Een profiel met hoge jukbeenderen en een delicate kaaklijn werd zichtbaar. ‘Dat hoeft niet.’

Haar stem had iets betoverend melodieus, een mengeling van Engels en Frans.

‘U hebt ons leven gered,’ zei Bradlee met een grom van inspanning terwijl hij de riemen naar achteren trok. ‘Zonder uw hulp zouden we zeker zijn omgekomen.’ Hij boog naar voren. ‘We zouden verdronken zijn of opgegeten door de haaien.’

Het woord alleen al deed een collectieve rilling door de mannen heen gaan.

‘We staan voor altijd bij u in het krijt.’ Colin wachtte even om het roeien gelijk te houden.

‘Excuus voor onze slechte manieren. Mijn naam is Bradlee Granville en dit is mijn metgezel Colin Fitzroy. Mag ik vragen naar de naam van onze verlosster?’

Ze keek uit over de golven en beet op haar onderlip. ‘Han-

nah,' fluisterde ze omfloerst en ze schraapte haar keel. 'Hannah Barrington.'

Hannah. De naam rolde van haar tong.

In het maanlicht meende Bradlee tranen in haar ogen te zien glinsteren.

***

Ze had er maar zo weinig gered.

De kreten om hulp en de smeekbeden om medelijden van de stervende mannen persten de lucht uit Hannahs borst. Stel dat ze gezinnen hadden? Zouden kinderen naar de horizon staren, voor altijd wachtend op de terugkeer van hun vader? Wie moest hun nu eten en onderdak verschaffen?

Hoe kon ze hen achterlaten om te sterven?

Er was geen keuze. Ze moesten uitladen. Ze groefde haar nagels in de onderkant van de roeiboot om niet te gillen. Waren haar ouders, vermoeid en uitgeput, stilletjes in de diepte gegleden? Of hadden de haaien hen aangevallen, het vlees verscheurd dat haar had gekust en haar elke avond in bed had gestopt? Ze knipperde tegen haar tranen en duwde het beeld weg uit haar hoofd. Haar ouders zouden gewild hebben dat ze hielp, dat ze er zo veel zou redden als ze kon. Haar vingers sloten om de ring van haar vader en het lederen koordje dat hem aan haar lichaam bond alsof hij haar nieuwe kracht kon geven.

De inspannende reis terug naar de kust leek wel een jaar te duren, al waren het waarschijnlijk slechts minuten. De eerste man die ze had gered – Bradlee nog wat... O ja, Granville – en zijn metgezel roeiden de hele afstand. Ze was dankbaar voor de aflossing. De zee op roeien had haar leeggezogen en ervoor gezorgd dat ze geen krachten meer had. Ze moest het nog een keer doen, en nog een keer, zo vaak als nodig was. Ze mocht niet rusten tot elke levende man was gered.

De boot werd gedragen door de brekers, pakte een golf naar de kust en de mannen sprongen eruit en trokken hem op het

strand. Vermoeide passagiers stapten uit en gingen op een rij in het zand staan, onzeker wat te doen of waarheen te gaan.

‘Als u dat pad daar volgt’ – ze wees – ‘tussen die duinen en het zeegras door, dan komt u op de hoofdweg. Sla links af en binnen tien minuten bent u in het stadje. De burgemeester woont in het huis met de weervaan. Klop aan de deur en zijn vrouw zal voor u zorgen.’

Ze bedankten haar en gingen op weg in die richting.

Meneer Granville bleef achter.

Hannah sloeg geen acht op hem. Er was geen tijd voor praatjes. Ze duwde de roeiboot weer het water in.

Hij greep de andere kant vast en hielp haar. ‘Colin en ik zullen teruggaan. Gaat u even rusten.’ Hij spande zich in om boven het beuken van de golven uit te komen.

Hoe kon ze slapen met de echo van het gegil van de mannen in de verte? Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben niet moe en trouwens, ik ben verantwoordelijk voor de boot en moet erop toezien dat hij terugkomt.’

‘Daar kan ik voor zorgen...’

Ze sprong in de boot.

‘Best. Dan gaan we met z’n allen.’ Hij zette zich schrap toen een golf tegen zijn benen sloeg.

‘Nee. Drie betekent minder mannen die gered kunnen worden. Twee is genoeg: één om te roeien en de ander om de mannen binnen te halen.’

Meneer Granville aarzelde en een nieuwe golf duwde hem terug.

Hannah greep de riemen en begon te roeien. Er was geen tijd te verliezen.

‘Colin.’ Meneer Granville sprong in de boot. ‘Blijf hier. Wij gaan weer de zee op.’

‘Wat voor metgezel zou ik zijn als ik je weg laat gaan zonder mij?’ Colin hield de boot vast, maar keek naar het water alsof een haai door de volgende golf kon duiken. ‘Wat zou je vader wel zeggen?’

‘Vader is hier niet. We redden ons wel.’

‘Elke keer dat je dat zegt, gebeurt er iets ergs. Ik begin het als een slecht voorteken op te vatten.’

‘Verbind eventuele verwondingen. Ik ben terug voordat je het weet.’ Bradlee draaide zich om en hield haar hand op de riemen stil. ‘Laat mij tenminste roeien.’

‘Ik ben er uitstekend toe in staat.’ Ze verzette zich tegen zijn greep. ‘Ik heb u de eerste keer bereikt, weet u nog?’

‘Inderdaad, maar ik wil liever roeien.’

Zijn warme vingers gleden over haar vingertoppen en haar maag maakte een sprongetje. Zijn aanraking voelde op de een of andere manier intiem. Ze trok haar handen terug.

‘Bovendien’ – hij schoof haar opzij met zijn heup – ‘bent u een betere kijker.’

Ze schoof van hem af, nerveus door zijn nabijheid. ‘Waarom zegt u dat?’

‘U kunt de afstand in het water beter peilen dan ik.’

Echt? Ze was opgegroeid op een eiland. Hannah greep de zijkant om zich in evenwicht te houden en probeerde te doen alsof ze voortdurend zulke complimenten kreeg.

Hij trok aan de riemen en stuwde de boot over de top van een golf. ‘Waar is het dat we... eh... geland zijn, of liever gezegd schipbreuk hebben geleden?’

‘Nevis.’

‘Nevis? Is dat in de buurt van Montserrat?’

‘Per zeilboot is Montserrat een tocht van ongeveer vier uur naar het zuiden.’ De kreten om hulp werden luider terwijl hij roeide. Misschien kon zijn gebabbel haar afleiden van de taak die wachtte. ‘Waarom waren jullie op reis naar Montserrat?’

‘Het was een halte op mijn grote rondreis.’

‘Ik meende dat zulke grote rondreizen voor jonge kerels waren die al feestend door heel Europa gaan?’

‘Inderdaad. Maar mijn onderzoek is niet zozeer naar de kunst en architectuur van het verleden, als wel naar de wildernis van het heden. Ik koos Montserrat als halte vanwege de Soufrière-

vulkaan. Ik onderzoek grondgehalte en dieren in het wild om mijn opleiding te voltooien. Ik had ook gehoord van de grote avonturen en piraten in de Cariben uit de tijd van de suikerhause, en ik wilde erheen om het met mijn eigen ogen te zien.’

‘Als u op zoek was naar avontuur hebt u het zeker gevonden.’

Hij snoof. ‘Ik heb altijd gehunkerd naar opwinding, dat geef ik toe, maar dit was een beetje veel.’

‘Zeg dat wel.’ Ze stond half op om beter te kunnen kijken. Midden in een berg puin dreef een man. ‘Daar. Twintig meter van de bakboordboeg.’

Meneer Granville gromde en zijn lijf kwam bij elke haal een beetje omhoog. In het schemerige maanlicht kon ze zien dat hij lang en slank was, atletisch gebouwd, met een brede borst en een smal middel. Zijn haar was een beetje lang, alsof het geknipt moest worden, maar zijn baard was kort en verzorgd – of misschien droeg hij geen baard en had hij een scheerbeurt nodig.

Ze dwong zich over zijn linkerschouder naar hun doelwit te kijken. De man in het puin riep en zwaaide naar hen. Hij was er op de een of andere manier in geslaagd om verscheidene drijvende overblijfselen van het schip bij elkaar te bundelen om zich boven water te houden. ‘Nog vijf meter. Met één slag zijn we er.’

‘Prijns God!’ riep de drijvende man. ‘Ik weet niet hoelang ik het nog had kunnen volhouden.’ Als om zijn gelijk te bewijzen, kwam een vin boven water en botste tegen een van de planken waarop hij dreef. Een been van de man zakte in het water en hij rukte het terug, klauterend om weer op zijn provisorische vlot te komen.

Ze konden niet bij hem komen door het puin dat in de weg dreef. Hannah krabde aan haar neusbrug en overzag het gebied. Stukken van de houten zijkanten van het schip dobberden in het water, tussen stukken hout, dode ratten en willekeurige voorwerpen uit het schip: een soeplepel, een pet, een appel. ‘Geef me de riem.’

Meneer Granville draaide de riem uit het draaipunt en legde hem in haar open hand. Voorzichtig duwde ze alle stukken puin

opzij terwijl meneer Granville de boot dichterbij peddelde. Hij excuseerde zich toen water van de riem op haar jurk droop, maar ze negeerde de kou en concentreerde zich op haar taak.

De man greep de zijkant van de boot en probeerde zich aan boord te hijsen, maar verloor zijn evenwicht, en de onderste helft van zijn lichaam plonsde in het water. Hannah stak haar handen naar hem uit, evenals meneer Granville. De man spartelde en bracht het water in kolkende beroering. Ze reikte naar beneden om zijn broek vast te grijpen. Met al haar kracht rukte ze hem over de rand terwijl een haaienbek uit het water opdook.

Ze gilte en schoot naar achteren. Meneer Granville klapte de benen van de man over de rand. De haaienneus ramde de boeg en duwde de boot achteruit.

Hannah streek met de ene hand over de andere om te voelen of alles nog heel was. Meneer Granville sloeg zijn armen om haar heen en hield haar dicht tegen zijn borst. ‘Lieve help, dat was op het nippertje.’

Hannah trilde over al haar leden, niet van de kou maar van de schok.

Meneer Granville streek haar rug. ‘Het is goed. Je bent veilig.’ Hij herhaalde de woorden steeds opnieuw, maar de rillingen liepen ook over zijn lichaam.

De geredde man worstelde zich overeind en sloeg een kruis. ‘Wees gegroet, Maria, vol van genade.’

Hannah kon zich niet herinneren wanneer iemand haar voor het laatst zo stevig had vastgehouden. Lady Clark misschien, jaren geleden toen ze nog een schoolkind was. Ze vocht tegen het verlangen om haar gezicht tegen zijn harde borst te drukken en te huilen. In plaats van zich over te geven aan zwakheid duwde ze zijn armen weg. Er was geen tijd voor troost, al hunkerde ze met hart en ziel, en zelfs haar lichaam, om te worden vastgehouden door een vreemde. Wanneer was ze zo zwak geworden?

Er moesten nog meer mannen gered worden en de haaien roken bloed.

Zij redt hem uit de zee, maar wie redt haar van de kapers op de kust?

Weesmeisje Hannah Rose Barrington is al van jongs af aan op zichzelf aangewezen. De enige 'ouderfiguur' in haar leven is oom Reuben, die regelmatig naar de fles grijpt en zo de erfenis van haar ouders verkwist. Op een dag helpt Hannah een groep schipbreukelingen uit het water en al snel voelt ze zich aangetrokken tot een van hen. Kan hij voorbij haar erbarmelijke situatie kijken en zien wie ze écht is?

Student Bradlee Granville is niet zo'n hoogvlieger, maar wil zijn ouders graag trots maken. De enige kans om te slagen is door zijn reizen naar verre oorden te documenteren. Dan strandt zijn schip in de haven van Leeward Islands en is hij alle aantekeningen kwijt. Gelukkig is daar Hannah, die hem helpt om zich te settelen én de nodige gevoelens in hem losmaakt. Maar wanneer haar oom Reuben zijn greep op Hannah verstevigt, lijkt hun kans op liefde mijlenver weg...

Lorri Dudley schrijft graag over levensechte personages in exotische oorden waar je als lezer bij kunt wegdromen. *De ring van de suikerbaron* is het derde los te lezen deel in haar serie *De Caribische eilanden*. Eerder verschenen *Het geheim van de hertog* en *De droom van de koopmansvrouw*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3391 5

9 789029 733915

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT